NIEUWSBRIEF
december 2002

Vrienden van het Cantonspark

Ten Geleide

Tegen het eind van het jaar is het altijd goed om even terug te kijken en vervolgens, met wéér een jaar ervaring op zak, vooruit te kijken naar de toekomst. Terugkijken doen we in enkele artikelen in deze nieuwsbrief, met verslagen over bijzondere gebeurtenissen in het park anno 2002. Heel speciaal is het artikel van Jaap Roskam, Één van de initiatiefnemers voor onze Stichting. Jaap en zijn vrouw Irma waren indertijd nauw betrokken bij het ontstaan van de Vrienden van het Cantonspark, maar wonen nu al jaren in Australië.

Daarnaast kunnen we met enige trots vaststellen dat we ook in de al bijna gewone routine van rondleidingen voor allerlei groepen steeds succesvoller opereren. We bereiken met een door ervaring steeds beter 'product' een steeds bredere groep bezoekers en dragen op die manier bij aan het verbreden van de basis onder ons streven, namelijk het Cantonspark promoten als een Botanische Tuin, die zich van al het andere openbare groen in Baarn na drukkelijk onderscheidt door de grote concentratie aan bijzondere soorten. En vooruitkijkend: inmiddels gaat spoedig een cursus van start met als doel het aantal rondleiders uit te breiden.

Een teken aan de wand is ook de verwachting dat de tweede druk van onze Gids voor het Cantonspark, in 2000 ten doop gehouden, in de loop van 2003 zal zijn uitverkocht. Het bestuur is al druk bezig met de voorbereiding van weer een volgende druk. De tekst moet worden aangepast, de illustraties deels vernieuwd en de adverteerders, die een nieuwe uitgave mogelijk moeten maken moeten opnieuw benaderd worden. De uitstraling van dit als typisch Baarns ervaren boekje is kennelijk zo groot dat wij van verschillende kanten benaderd zijn door bedrijven die óók met hun advertentie in een nieuwe gids willen.

Wel zal het steeds moeilijker worden om telkens nieuwe, originele illustraties te maken. Er zijn nu eenmaal soorten die in een gids als deze niet mogen ontbreken. De Japanse kornoelje is zo'n soort, maar wat zou een gids voor het Cantonspark zijn zonder de Augurkenstruik, de Mamoetboom en de Zakdoekjesboom, om er maar enkele te noemen, die voor iedere nieuwe druk een 'must' zijn en blijven.

Een heel ander onderwerp betreft het gesprek dat een afvaardiging van ons bestuur heeft gehad met de nieuwe wethouder J. Glastra van Loon, sinds dit voorjaar verantwoordelijk voor het gebeuren in en om het Cantonspark. Dat gesprek vond plaats op 5 december, in het gemeentehuis. Hierbij was ook mevrouw R. A. de Weerd aanwezig. Zij zal voortaan ons aanspreekpunt op het gemeentehuis zijn. Zij zegde toe om ons voortaan te informeren over zaken die met het park te maken hebben, zoals kap- en ingrijpende snoeiplannen, het aanschafbeleid van bomen en bijzondere gebeurtenissen in het park, waar de gemeente van weet maar waar wij als bestuur soms allerlei vragen te beantwoorden krijgen. Overigens beloofde de wethouder dat hij in het college voorstellen zal doen om contacten met organisaties als de onze wat beter te gaan formaliseren.

Voorts legde de wethouder nog eens uit waar bij het probleem van de ontslagen parkwachter de schoen wringt en welke stappen het college onderneemt om daar toch een oplossing voor te vinden. Die oplossing wordt gezocht in de sfeer van de I.D. banen, waarover pas recent van de zijde van de landelijke overheid zekerheid is gegeven. Andere punten die aan de orde kwamen zijn de gedeeltelijke vroege afsluiting van hekken aan de noordzijde van het park, het beheer van enkele monumenten in het park en mogelijkheden om de vijver schoon te maken. Over dit laatste onderwerp hebben wij het afgelopen jaar veel opmerkingen gekregen en er is afgesproken dat wederzijds naar een oplossing wordt gezocht.

Tot slot wensen wij al onze donateurs, medewerkers, vrijwilligers en overige lezers van deze nieuwsbrief prettige feestdagen en een goed begin van 2003. Wij hopen U allen in het nieuwe jaar weer vaak te mogen begroeten in de lommerrijke dreven van ons aller Cantonspark.

Het Bestuur van de Vrienden van het Cantonspark.

Donateurexcursie naar de "Oude Hortus" en het Universiteitsmuseum in Utrecht.

Op zaterdagmiddag 10 augustus (zoals aangekondigd in onze Nieuwsbrief van juli jl.) werden wij daar rondgeleid door Ingeborg Behari, een van de enthousiaste vrijwilligers van de "Oude Hortus".In 1723 werd op deze plek de Hortus Botanicus van de Universiteit Utrecht geopend. Toen de Botanische Tuin van de Universiteit in 1970 naar de Uithof verhuisde, bleef de oude Hortus verwaarloosd achter. Op initiatief van buurtbewoners en Utrechtse Rotaryclubs werd de Stichting "Vrienden van de Oude Hortus" opgericht en werd de tuin van de ondergang gered. Met hulp van vele vrijwilligers vond herstel en herinrichting plaats. De huidige tuin geeft een globaal overzicht van 4 eeuwen Hortus Botanicus.

In 1994 werd de z.g. Regiustuin opnieuw aangelegd. Genoemd naar Henricus Regius, de eerste Utrechtse hoogleraar plant- en geneeskunde. Onder zijn leiding werd in 1639 de Hortus Medicus op het bolwerk Zonnenburg aangelegd. Het betrof een tuin met geneeskrachtige planten, welke ook in de huidige Regiustuin terug te vinden zijn.Na de rondleiding konden wij op het terras van het onlangs geopende Café "Het Zaadhuis" nog wat napraten bij een kopje koffie of frisdrank. Een bezoek aan deze mooie tuin en het interessante Museum is zeer de moeite waard en kunnen wij van harte aanbevelen.

Een Australisch 'Cantons' Park

Door: Jaap Roskam,
Één van de initiatiefnemers van
de Stichting Vrienden van het Cantonspark.

In 1994, toen ik de 'kranten artikel' trom roerde over de misstanden in ons geliefde Cantonspark, was dat niet zonder reden. Als klein jongetje werd ik vaak door m'n ome Theo meegenomen op een wandeling door die prachtige tuin. De tropische kas met waterval en de rotstuin waren favoriet. Door de jaren heen bleef ik in de tuin komen met de vele bruidsparen die ik er fotografeerde en werd altijd weer opgeladen met energie na een uurtje vertoeven tussen die majesteitelijke bomen. Het geeft Irma en mij, vanuit het verre Australië, dan ook een heerlijk gevoel dat 'de Vrienden van het Cantonspark' zich na die kleine impuls van mij verenigden en met gezamenlijke inspanning het park nog steeds met trots en liefde omringen. Toen wij onlangs van familiebezoek uit Baarn een nieuwsbrief van 'de Vrienden' kregen met het door Irma ontworpen logo erop waren wij niet weinig trots op dit oer-Baarnse stukje. Ja, zelfs nu wij rond mogen dwalen in ons eigen stukje paradijs.

Wie had in 1996 kunnen denken dat wij ooit een stuk land aan de andere kant van de wereld zouden bezitten waar met dat zelfde gevoel van waarde voor alles wat groeit en bloeit, de min of meer 'gevandaliseerde' natuur hersteld moest worden. Nog redelijk vers in de herinnering staat het afscheid in de Speeldoos van 'de Vrienden'. Tijdens de officiële publicatie van de eerste gids voor het Cantonspark namen we afscheid wegens onze emigratie naar Australië. Begin '96 arriveerden we in Sydney en besloten eerst een jaartje rond te reizen alvorens weer te settelen. Dat jaartje werden er vier en in die tijd leerden we heel veel over land en bevolking. Uiteindelijk vonden we 'ons plekkie': een 42-hectare groot 'landgoed' - zoals dat in goed nederlands heet, hier heet dat gewoon 'property'. Dat was begin 2000. Ons domein doopten we 'el Panoramoz', 'el' staat voor 'goddelijk' - 'Panoram' is duidelijk 'panorama' en 'oz' is de koosnaam voor Australië. Oftewel een goddelijk panorama van Australië. (zie de foto vanaf ons huis genomen).
Dit stukje paradijs op aarde ligt in het uiterste noordoosten van New South Wales, in de Tweed Valley. Het is een uniek stuk natuur langs de oostkust van Australië. Deze vallei is gevormd door de weggeërodeerde vulkaan Wollumbin - of zoals Captain James Cook hem in 1777 later doopte: Mount Warning. 20 Miljoen jaar geleden was dit één der grootse vulkanen ter wereld; 150 km in doorsnede en 3500 meter hoog. Terwijl de piek 40 km uit de kust ligt, zijn de uitlopers nog tot in de zee te vinden. Doordat de berg het hoogste punt in de hele wijde omgeving was, werd vochtige lucht aangetrokken en de eindeloze regens erodeerden de berg weg. Overgebleven is een regenwoud vallei met een doorsnede van 40 km, omringd door de ongeveer 1000 meter hoge kraterrand met in het midden de centrale lavakern: Mt. Warning met een hoogte van ruim 1100 meter. Door de geologische vorm en ligging worden nog steeds vochtige luchtstromingen aangetrokken en regent het hier meer als aan de andere kant van die omringende kraterrand. Door de aeonen heen veroorzaakte dat microklimaat een uitbundige planten en dieren groei. Zo uitbundig zelfs dat nu is vastgesteld dat hier de grootste verscheidenheid aan flora en fauna van heel Australië te vinden is.

Wij wonen aan de zuidwest rand van de vallei op 280 meter hoogte. Op en rond ons 'bezit' zijn ruim 350 soorten bomen en struiken gedetermineerd. Naar schatting 120 soorten vogels hebben de vallei als thuisbasis en enorme aantallen marsupials (zoals kangaroes, wallabies etc.) en amfibieën (zoals slangen, hagedissen etc.) voelen zich hier thuis. Maar ook hier in de zgn. ruige natuur gaat alles niet vanzelf en blijkt het toch niet zo ongerept als het op het eerste gezicht lijkt. De vroege pioniers van eind 1800 - begin 1900 hadden weinig oog voor al dat moois maar zagen slechts de dollartekens voor ogen die het hoogwaardige hardhout van al die schitterende, duizenden jaren oude, woudreuzen voor hen betekende. Met niets ontziende plunderzucht (vandalisme) werden bijna al die subtropische regenwouden leeggehaald. Toen er niets meer te halen viel was het land woest en ledig... Maar daar werd wat op gevonden: gras zaaien en koeien erop! Dat duurde tot ver in de jaren '70. Toen zagen ze in dat het geen economisch bedrijf was en de een na de andere boer stopte ermee. De winsten wogen niet op tegen de schade aan vee en land door insecten en extreme weersomstandigheden. De uit Europa stammende runderen zijn zonder chemie niet bestand tegen de hier aanwezige giftige insecten, en een regenbui van 200 mm in één nacht kon het werk van een jaar teniet doen. Vee spoelde soms zelfs weg en daarmee het bedrijf. Dit soort enorme overstromingen kwam steeds vaker voor. Zelfs de huidige, veelal ongeschoolde, boeren snappen nog altijd niet dat de ongebreidelde kaalkap voor houtoogst en weideland, nu juist die overstromingen in de hand werkte.
Toen de vorige eigenaren van ons landgoed van een boer kochten was het bijna kaal en in eerste instantie begingen ze dezelfde fout en zetten er weer koeien op. Dat was een onhaalbare toestand en ze probeerden vervolgens bananen en wat andere gewassen te verbouwen. Door persoonlijke omstandigheden behaalden ze weinig succes en het land verwaarloosde. Dat bleek een zegen voor het landgoed te zijn want nog aanwezige zaden en stekjes kregen de kans weer op te groeien en zo is langzaamaan het regenwoud aan het terugkeren. Echter, de 'witte' immigratie van Australië had ook z'n deel aan voor Australië uitheemse planten meegebracht, soms per ongeluk maar veelal opzettelijk. Zonder enig inzicht in de mogelijke schade op de lokale plantengroei, werden sierplanten en weideplanten geïntroduceerd. Zo is een Engelse soort die veelal als heg geplant werd en aldaar nog gewoon als tuinplant te koop is, hier uitgegroeid tot een absolute ramp. Lantana heet het en het overgroeit jonge bomen en struiken omdat het niet afsterft in onze milde winters. En zo zijn wij dan ook geregeld bezig dat spul met soms zwaar geweld (LandRover) uit de grond te trekken en soms ontkomen we er zelfs niet aan lichte doseringen gif te gebruiken. De reactie van de natuur op plekken waar we klaar zijn is overweldigend: het regenwoud schiet daar als bij toverslag uit de grond en dat voelt zooooo goed!!! En met het regenwoud komen natuurlijk de bijbehorende dieren terug. Wij hebben dan ook het besluit genomen dat ruim 80% van ons land weer oorspronkelijk regenwoud moet worden en daarna voorgoed onaangetast zal moeten blijven. Het regenwoud met de bijbehorende natuur kan er vrij spel hebben en het merendeel van onze 42 hectare is dan ook grotendeels afgesloten voor mensen. Zelfs wij komen er nu al zelden en de natuur gaat daar volledig z'n gang.

En zo hebben die kleine wandelingen in de jaren '60 van jonge Jaap met z'n ome Theo in het Cantonspark in Baarn, een toch in wezen wel heel positieve uitwerking op een stuk uniek regenwoud in Australië. Helaas gaat de regeneratie van dat prachtige stuk natuur niet zo snel als we willen. De benodigde financiën om bijvoorbeeld een hard noodzakelijke tractor aan te schaffen en daarmede het werk te versnellen zij er gewoonweg niet en zo zie je vaak met lede ogen potentiële kansen om mooi regenwoud te redden verloren gaan. Dat weerhoudt ons gelukkig niet om toch vol te houden en bovenal dankbaar te zijn dat we hier mogen wonen en het land mogen beheren. Wellicht krijgt ons landgoed ooit de status van beschermd gebied, zoals de diverse Nationale Parken vlakbij. Die ontsnapten in de jaren '70 ternauwernood aan de toen nog steeds doorgaande kaalkap drift van de inhalige houtindustrie en werden, vaak na harde protestactie, veilig gesteld voor de toekomst van de mensheid. Inmiddels is de lokale en de landelijke overheid ervan doordrongen dat veel Australische natuur onder te hoge druk staat, er worden hoge bedragen uitgegeven aan behoud van de laatste stukken ongerepte wildernis. Met gezamenlijke inspanning van overheid en bevolking wordt dan ook veel goed gedaan en wordt de nationale trots op de rijkdom aan natuurschoon overal gestimuleerd. Er zijn nu veel Nationale Parken, hele grote en hele kleintjes. Maar zelfs de kleintjes zijn nog vele malen groter dan 'ons' Cantonspark. De voorzieningen in die parken zijn buitengewoon en het is de overheid er veel aan gelegen dat zo te houden; ondanks dat Australië er economisch beslist niet florissant voorstaat is er van bezuiniging op het beheer van dat onvervangbare gezamenlijk erfgoed geen sprake!
Mocht U als Cantonspark 'Friend' ooit in de buurt zijn, dan bent U van harte welkom om mee te genieten van een stuk fantastische

natuur. Reken er wel op dat we verwachten dat U op z'n minst een dag mee doet met regenwoud redden.

Tot Ziens!!!

Voor meer informatie:
panoramoz@bigpond.com is onze e-mail
of stuur een briefje naar:
Jaap & Irma Roskam
'el Panoramoz' - Mount Burrell 2484 NSW -
Australia.

Over bomen die vallen en bomen die blijven staan en wat zwammen daarmee te maken hebben

De ravage die de storm van 27 oktober overal in het dorp aanrichtte deed het ergste vrezen voor het Cantonspark. Toch bleek de schade daar gelukkig mee te vallen. Het belangrijkste slachtoffer onder de bomen was de fraaie tweestammige Acacia, één van de grotere bomen vóór de Wintertuin. Deze Gewone of Kleverige acacia (nr. 24 Robinia ambigua 'Decaisneana') zullen we helaas uit ons boekje moeten schrappen. De boom bleek, zoals bij zoveel stormslachtoffers, aan de stamvoet gedeeltelijk rot te zijn en in een vergevorderd stadium van

Uit de stamvoet van de Moseik groeide eind oktober een fraaie toef Oesterzwammen naast een aantal Zwavelkopjes

aantasting door de Honingzwam. Toen de resten van de boom verwijderd waren bleef er een stompje over met een restant van de harde buitenkant en een holte omgeven door sponsachtig hout. Dit hout was enkele weken later prachtig begroeid met vele tientallen exemplaren van een klein paddestoeltje dat in het Nederlands heel saai de Bundelmycena heet, maar de welluidende wetenschappelijke naam Mycena arcangeliana draagt. Het is een kleine paddestoel die uitsluitend op dood hout groeit en meteen de aandacht trekt omdat er meestal vele tientallen exemplaren bij elkaar staan. Het massale voorkomen op deze stronk bewijst dat het hout al vóór het sneuvelen van de boom in een vergaande staat van afbraak was. Toch was het nooit opgevallen, dat deze boom er slecht voorstond. De boomvoet was dicht overgroeid met Klimop en waarschijnlijk heeft dat de voortekenen van aftakeling steeds gemaskeerd.
Maar net als dat op veel andere plaatsen het geval was, bleven juist enkele bomen, waar we bij ieder storm steeds met enige zorg naar keken, ook dit keer weer staan. Dat is enerzijds een gevolg van het feit dat uitwendige symptomen van aantasting door schimmels en paddestoelen soms moeilijk zijn te vertalen naar de toestand in het binnenste van de stamvoet. Maar ook omdat tijdens een storm zeer lokaal extra zware windvlagen voorkomen die dat extra duwtje kunnen geven die de zwakkere broeders onder de bomen nu eenmaal toch nodig blijken te hebben om ook daadwerkelijk om te vallen. Een mooi voorbeeld was de Paardekastanje in de tuin van mijn buren. Ook die was aan de stamvoet aangetast door zwammen en ook die werd al enige jaren bij iedere storm met argusogen bekeken. Op die bewuste stormdag doorstond hij schijnbaar met gemak windkrachten tussen 9 en 10. Ik stond toevallig buiten, vlak bij de boom, toen het gebeurde. Hoog door de lucht zag ik een grote groene tak van een conifeer aan komen zeilen. Stom verbaasd keek ik naar dat vreemde verschijnsel en meteen viel het op dat deze tak zich in een nauwelijks 20 meter brede baan bevond met bruine bladeren en stof, die tussen de bomen en huizen door recht op ons afkwamen. En op het moment dat de coniferentak hoog over zeilde duwde een sterke luchtstroom mij bijna omver en op hetzelfde moment zeeg ook bovengenoemde Paardekastanje ter aarde. Binnen het stormveld had zich klaarblijkelijk een extra sterke windstroom gevormd die net iets te veel was voor de boom in kwestie. Als die scherp gemarkeerde stormpiek 50 meter verder was overgetrokken had de boom er waarschijnlijk nog gestaan!
Één van de bomen in het Cantonspark, die al jarenlang allerlei zwammen aan de stamvoet en op een oude wond in het onderste stamdeel draagt is Quercus cerris, de Moseik, waar je vanaf de hoofdingang van het park recht naar toeloopt. Al jarenlang heeft hij te lijden van zwammen die aan zijn gezondheid knagen, zonder dat die hem overigens al echt instabiel te hebben gemaakt. Ten tijde van de storm van 27 oktober droeg hij aan de stamvoet Zwavelkopjes, Bekerzwammen, en een grote toef met Oesterzwammen. Geen van deze zwammen zijn echter echte killers, zoals de Honingzwam, maar ze leven op dood hout of delen van bomen die lokaal verzwakt zijn. Toch heeft deze boom nog een gezond wortelstelsel en een gave kroon, en we hopen dat hij het nog vele jaren zal volhouden. Het bijzondere aan juist deze boom is dat er een Galwesp in huist, waarvan het voorkomen in ons land bij de specialisten op dit gebied niet eens bekend is! Het beestje veroorzaakt gallen die een kleine uitgave lijken van de bekende Aardappelgal, die 's zomers vele eikesoorten siert met grote gezwellen die wel iets van een aardappel hebben. Maar onze Moseikgal is kleiner en heeft een bijzondere vorm, omdat hij tijdens de groei helemaal rond de twijg krult waar hij op zit. Dit alles speelt zich hoog in de boomkruin af, maar de gal verraad zijn aanwezigheid in oktober voor iedere oplettende passant, omdat er dan korte twijgjes, met de gallen er nog aan, uit de boom vallen. Dit jaar heb ik er tientallen gevonden, vooral nadat de storm eens flink aan de boom gerammeld had. Ik hoop op dit kleine beestje later nog eens in detail terug te kunnen komen.

Het resterende hout van de gesneuvelde Acacia was binnen tien dagen na de val van de boom begroeid met een massa Bundelmycena's

Goed nieuws van de Maretak

In de vorige aflevering van onze nieuwsbrief maakten wij ons zorgen over de helemaal kaal gezaagde kroon van een Populier aan de rand van de Kinderboerderij.

Die boom draagt de fraaiste Maretak van het Cantonspark: een grote bolronde struik, hoog in de boom, zodat niemand op het idee kan komen er voor eigen gebruik een paar takjes uit te slopen.

We hebben deze boom in het afgelopen jaar natuurlijk goed in de gaten gehouden want het betreft hier een bijzondere combinatie boom - halfparasiet, die wat grote en vorm betreft bijna kan wedijveren met de maretakken uit Zuid Limburg en nog zuidelijker streken. Gelukkig blijken de betrokken bomen de zware ingreep - kandelaberen noemt men dat - goed te hebben overleefd. Weliswaar krijgt een dergelijke boom nooit meer zijn karakteristieke silhouet, maar als waardboom voor onze mooie Maretak blijft hij vitaal en is weer met vele twijgen uitgelopen. In oktober, toen de bladeren van de boom verdwenen waren, maakten we bijgaande tegenlichtopname, waarop het nieuwe silhouet èn de grote Maretak goed zijn te zien.

Waaraan dankt de Beverboom zijn naam?

In juni kreeg het Cantonspark bezoek van een grote groep vrijwilligers, verbonden aan de Oude Hortus in Utrecht. Bij optimaal zomerweer konden wij de bezoekers in enkele groepen rondleiden, waarna we tussen de rozenperken, tussen bedrijfsgebouwen en Kinderboerderij in, na afloop nog van een uitgebreide thee konden genieten. Tijdens één van de rondleidingen werd de vraag gesteld, waarom een Magnolia in onze taal te boek staat als de Beverboom. Omdat iedereen het antwoord op dat moment schuldig bleef, heeft Ingeborg Behari, een van onze Utrechtse gasten, een speurtocht via internet gehouden om een antwoord op deze vraag te vinden. De uitkomst daarvan stuurde zij ons per e-mail door en wij willen die graag bij deze aan onze lezers doorgeven.
Op een Noord-Amerikaanse site, over Florida Forest Trees, vond Mevrouw Behari de verklaring, bij een beschrijving van Magnolia virginiana, ter plaatse bekend als de Sweetbay magnolia, Swampbay of Swamp magnolia. Één passage uit deze informatieve site herhaal ik hier maar letterlijk, want daarin staat het antwoord op de gestelde vraag: 'Introduced into European gardens as early as 1688, the Sweetbay magnolia was known as the BEAVERTREE by colonists, who caught beavers in traps baited with the fleshy roots. Deer and cattle are also fond of the trees and frequently browse on the leaves and twigs. The vegetation may comprise as much as 25% of some cattle's diets during wintermonths. The fruits provide a good food source many wildlife including Gray squirrels, small rodents, Wild turkey, Quail and numerous songbirds.'
En voor wie de Engelse taal niet machtig is: Beverboom is dus een rechtstreekse vertaling van het Engelse woord Beavertree, en de Magnolia wordt zo genoemd omdat zijn vlezige wortels vroeger gebruikt werden als lokaas in Bevervallen. Overigens worden ook ander delen van de boom door allerlei wilde dieren gegeten en met name de vruchten zijn zeer geliefd bij eekhoorns, kwartels, wilde kalkoenen en tal van zangvogels.

Fotowedstrijd

Het ligt in onze bedoeling om in het voorjaar een fotowedstrijd onder onze donateurs te organiseren.

Thema: Winter in het Cantonspark.

**Wij zouden graag ons fotoarchief uitbreiden en roepen u op om in de komende maanden een mooie foto te maken van het Cantonspark. Kleur of zwart-wit.
Uiterste datum inzending: 15 april a.s.
De foto's blijven in het bezit van onze Stichting. Een deskundige jury zal de foto's beoordelen en de beste 3 worden in de Nieuwsbrief van zomer 2003 afgedrukt.
Wij denken erover t.z.t. de foto's te exposeren. Voor u wellicht een extra stimulans om in de komende maanden het Park te bezoeken.**

Met spanning zien wij uw inzendingen tegemoet.

Redactie:
H. A. van der Aa
G.C.F. de Bruijn

Informatie:
Vrienden van het Cantonspark
Mevrouw M. Boot- Prellwitz
Professor Drionlaan 11
3741 XD Baarn
Tel. 035-5411912

Hoe wordt u donateur?

Voor een bijdragen van € 17,50 per jaar (meer mag ook!) bent u donateur van de Stichting Vrienden van het Cantonspark. U steunt ons daarmee om het Cantonspark als waardevolle botanische tuin voor Baarn te bewaren.

Stort uw bijdrage op:
Bankrekening CVB Baarn
98.35.74.944 t.n.v:
Vrienden van het Cantonspark